

**Wyrok z dnia 12 czerwca 1997 r.
I PKN 211/97**

Bezprawna i świadoma odmowa wykonania polecenia, zagrażająca istotnym interesom pracodawcy, uzasadnia rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika (art. 52 § 1 pkt 1 KP).

Przewodniczący SSN: Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Jadwiga Skibińska-Adamowicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 1997 r. sprawy z powództwa Mariusza F. przeciwko Zespołowi Zakładów Opieki Zdrowotnej Zarządu Służby Zdrowia MSW w Ł. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 24 lutego 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Mariusz F. wniósł kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 24 lutego 1997 r. [...] w sprawie przeciwko Zespołowi Zakładów Opieki Zdrowotnej Zarządu Służby Zdrowia MSW w Ł. o przywrócenie do pracy. Zaskarżonym wyrokiem Sąd Wojewódzki oddalił apelację powoda od wyroku Sądu I instancji oddalającego powództwo. W kasacji postawiono zarzut naruszenia art. 52 § 1 pkt 1 KP polegającego na błędnym uznaniu, że odmowa wykonania polecenia przez powoda stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, mimo że polecenie wydała osoba nieuprawniona i że jego wykonanie nie należało do zakresu obowiązków powoda. Zarzucono także naruszenie przepisów postępowania przez oddalenie wniosku o przesłuchanie jako świadka przełożonego powoda.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona.

Zarzut naruszenia przepisów postępowania nie może odnieść skutku, albowiem nie powołano podstawy kasacyjnej, tj. nie wskazano przepisu prawa procesowego, który - zdaniem wnoszącego kasację - został naruszony. Przepis art. 393³ KPC stanowi między innymi, że kasacja powinna zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie. Brak tych elementów ma charakter istotny i zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego nie może być uzupełniany w trybie art. 130 KPC, jako że nie jest on brakiem formalnym. Oznacza to zarazem, że skoro w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie może badać naruszenia przepisów postępowania, to orzeka na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Sądy obu instancji.

Zarzut naruszenia prawa materialnego (art. 52 § 1 pkt 1 KP) nie jest uzasad-

niony. Sądy trafnie przyjęły, że bezprawna odmowa wykonania polecenia dotyczącego udzielenia pomocy w założeniu choremu kaftana obezwładniającego stanowi naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego i że to naruszenie ma ciężki charakter. Powód był sanitariuszem w zespole wyjazdowym karetki pogotowia i do jego zakresu obowiązków należało między innymi wykonywanie na polecenie czynności zgodnych z uprawnieniami zawodowymi. Oba Sądy trafnie przyjęły, że wykonywanie poleceń przełożonych jest podstawowym obowiązkiem pracownika, jeżeli są one zgodne z prawem (art. 100 § 1 KP). O ciężkości naruszenia tego obowiązku świadczy świadomość powoda, iż polecenie wydała osoba uprawniona, a odmowa jego wykonania nastąpiła w okolicznościach zagrożenia życia i zdrowia personelu medycznego i pacjentów szpitala, co stanowi zarazem zagrożenie istotnych interesów pracodawcy.

Z tych względów na podstawie art. 393¹² KPC orzeczono jak w sentencji.

=====